

Arrest

nr. 347 395 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn van Gaza en dienen beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 1 juli 2025 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft A.A. blijkt uit de documenten in het administratief dossier dat ze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Cyprus op 10 mei 2023. Ze kreeg er internationale bescherming toegekend op 20 november 2023 (Zie “Eurodac Marked Record” in het administratief dossier). Dit wordt door A.A. ook

aangegeven op de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud (verklaring dvz A.A., vraag 23 en 27 en NPO, p.5) dat ze een internationale beschermingsstatus heeft in Cyprus blijkt ook uit de kopie van haar reispaspoort dat werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Wat betreft A.M. blijkt uit haar verschillende verklaringen dat ze ook in Cyprus internationale bescherming heeft gekregen. Ze verklaart dit immers op de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal (verklaring dvz, A.M., vraag 23 en vraag 27 en NPO, p.5) dat ze een internationale beschermingsstatus heeft in Cyprus, blijkt ook uit de kopie van haar reispaspoort dat werd toegevoegd aan het administratief dossier.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hen in Cyprus werden verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partijen slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

De verzoekende partijen maken vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Cyprus of waardoor ze bij terugkeer naar Cyprus een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de medische toestand van A.A., brengt ze tijdens het persoonlijk onderhoud naar voor dat ze last heeft gehad van bacteriën in haar maag (NPO A.A., p.4). Ze legt echter geen medische documenten neer ter staving van deze problemen waardoor niet kan worden gecontroleerd wat de ernst is van deze problemen of

wat de gevolgen zijn van deze problemen op haar zelfstandig functioneren. A.A. legt ook een medisch document neer waaruit blijkt dat ze te kampen heeft met een springvinger. Er kan echter niet worden gelezen dat ze omwille van deze problemen in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Er kan dan ook worden besloten dat de medische toestand van A.A. geen bijzondere kwetsbaarheid heeft in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Wat betreft de psychologische toestand van A.A. brengt ze naar voor dat ze behoefte heeft aan een psycholoog. In het verzoekschrift stelt ze ook dat ze een bijzondere kwetsbaarheid heeft omdat ze afkomstig is van Gaza. Ze verwijst daarbij naar een rapport van Ulysse en naar verschillende arresten waarmee ze wil aantonen dat personen die afkomstig zijn van Gaza over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken. Ze kan hiermee echter niet aantonen dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Het rapport van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op de verzoekende partij persoonlijk. Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoekende partij, kan echter niet blijken dat verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor ze haar rechten niet zou kunnen uitoefenen in Cyprus. Verder kent de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking, waardoor haar verwijzingen naar verschillende arresten in het kader van haar psychologische kwetsbaarheid niet dienstig zijn.

Wat betreft de medische toestand van A.M., brengt de verzoekende partij geen documenten bij ter staving van haar fysieke gezondheid. Ze brengt dan ook geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze omwille van haar medische problemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Wat betreft haar psychologische toestand brengt ze een psychologisch verslag dat op 19 mei 2025 werd opgesteld in Gaza. In dit verslag kan worden gelezen dat ze symptomen vertoont van angst en depressie en er werd vervolgens een depressie vastgesteld met angstsymptomen. Uit dit document kan echter niet blijken dat ze omwille van deze problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Cyprus in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In de mate dat wordt verwezen naar een rapport van Ulysse en verschillende arresten om aan te tonen dat de verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, kan verwezen worden naar wat hierboven werd gesteld in het kader van A.A.

De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status in Cyprus, of waardoor zij bij een terugkeer naar Cyprus een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest.

De verzoekende partijen gaan verder niet concreet en inhoudelijk in op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld. Ze beperken zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het naar voor brengen van algemene landeninformatie. Op deze manier kunnen ze geen afbreuk doen aan de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partijen slaagden er in om door middel van financiële ondersteuning onderdak te vinden in Cyprus waar ze met hun kinderen verbleven, (ii) A.A. drie maanden heeft gewerkt in Cyprus, (iii) uit hun verklaringen blijkt dat ze wel degelijk over een ziekteverzekering beschikten, (iv) ze financiële steun kregen van een hulporganisatie en (v) ze geen enkele intentie hadden om een duurzaam bestaan in Cyprus uit te bouwen daar ze verklaarden Cyprus te hebben willen verlaten van zodra ze over de nodige documenten zouden beschikken. Deze vaststellingen blijven, daar zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd door de verzoekende partij die hiertoe in zijn verzoekschrift niet enige, laat staan ernstige poging onderneemt, gehandhaafd.

De commissaris-generaal stelt ook terecht in de bestreden beslissing dat waar de verzoekende partijen verwijzen naar het incident waar hun dochter bijna ontvoerd werd, ze niet aannemelijk maken dat ze geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Cypriotische overheid of dat de bescherming van de Cypriotische overheidsdiensten niet langer effectief of doeltreffend is.

5. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun situatie als statushouder in Cyprus, er een was van of dat bij terugkeer naar Cyprus een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Hof van Justitie in zijn relevante rechtspraak.

De verzoekende partijen kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Cyprus in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partijen

verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Cypriotische grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hun in Cyprus werden verleend, kunnen stellen. De stelling dat de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Cyprus zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partijen aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in hun specifieke situatie niet van toepassing is en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

6. Derhalve lijken de verzoekende partijen geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Cyprus. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 april 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer, zijnde een update van de situatie in Griekenland en Palestina en ziekenhuisattesten. VzP verduidelijkt dat geen rekening moet worden gehouden met de in de vermeldingen in de aanvullende nota naar Griekenland. VzP geeft verduidelijking over de afwezigheid van mevrouw ter terechtzitting. Door de hospitalisatie van haar jongste kind is verzoeksters aanwezigheid in het ziekenhuis vereist. VzP wijst op het voortdurende karakter van verzoeksters psychologische opvolging. Als

bijkomend element wordt door VzP aangehaald dat het jongste kindje geen status heeft in Cyprus. VzP wijst andermaal op de psychologische verslagen en de medische problemen van haar jongste kind. VzP is van mening dat de C.G. de kinderen had moeten mee betrekken in het verhaal bij de C.G. VzP wijst erop dat zij wel degelijk heeft geprobeerd zich staande te houden in Cyprus. De kinderen kennen enkel de stabiliteit van hier in België en de C.G. heeft onvoldoende gekeken naar de situatie van de kinderen en de mogelijkheid om zich in Cyprus staande te houden. Er zijn schoolgaande kinderen en dit is volgens VzP een element waarmee men diende rekening te houden. VzP heeft via tussenpersonen gewerkt in Cyprus, maar dit was meer een situatie van uitbuiting. De impact voor verzoeker als vader van de familie was zwaar. VzP stelt zich de vraag over welk netwerk de C. G. het heeft als iedereen terug zou moeten naar Cyprus en zich daar moeilijk staande kan houden. VzP vraagt aandacht voor haar profiel van een jong gezin met minderjarige kinderen dat zich moeilijk kan staande houden. VzP wijst op haar laatste medisch verslag en de noodzaak tot constante beademing bij het jongste kind.

Ter terechtzitting wordt door verzoeker verduidelijkt dat ze geen bijstand of verzorging kregen in Cyprus”.

5.1. Verzoekende partijen leggen op 7 april 2026, op 8 april 2026 en ter terechtzitting een aanvullende nota neer.

5.2. Uit de bij aanvullende nota's overgemaakte documenten, blijkt dat de specifieke situatie van verzoekende partijen sinds de bestreden beslissingen en het indienen van hun verzoekschrift wezenlijk is gewijzigd en tevens gekenmerkt wordt door bijkomende medische noden. Uit de aanvullende nota van 7 april 2026 blijkt dat op 27 januari 2026 een vierde kind werd geboren in België. Aangezien het kind werd geboren in België, is het niet duidelijk wat zijn administratieve toestand in Cyprus is. Uit de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, blijkt verder dat voormeld kind ten tijde van de terechtzitting was gehospitaliseerd op de afdeling pediatrie. Verzoekster bevond zich in het ziekenhuis bij haar minderjarig kind, waardoor zij ter terechtzitting niet aanwezig kon zijn. Uit de eveneens neergelegde medische stukken blijkt dat het kind te vroeg werd geboren op 35 weken en 4 dagen en dat verdere opvolging aanbevolen wordt.

5.3. Gelet op de gewijzigde familiale situatie en de specifieke elementen die mogelijks wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid, kan de inhoud van de beschikking van 10 februari 2026 niet zonder meer standhouden, en liggen elementen voor die nader moeten worden onderzocht. Er kan in deze stand van zaken immers niet worden uitgesloten dat verzoekende partijen, rekening houdend met de gewijzigde familiale situatie en de concrete medische omstandigheden, bij een terugkeer naar Cyprus, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

5.4. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook zijn standpunt van de beschikking van 10 februari 2026.

7. Gelet op bovenstaande vaststellingen, oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken niet kan worden besloten dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

8. Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 juli 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

P. SHONIA,

De griffier,

P. SHONIA

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

N. DENIES